

V ohrožení
musíme ochrániť tých,
ktorých
milujeme.

A woman in a blue jacket and a small child in dark clothing are walking away from the viewer on a cracked, light-colored, textured surface. The woman is holding the child's hand. Their shadows are cast on the ground.

HODINY STRACHU

Gin Phillipsová

HODINY STRACHU

HODINY STRACHU

Gin Phillipsová

 Fortuna
Libri

Original title: Gin Phillips: FIERCE KINGDOM
Copyright © 2017 by Gin Phillips

Cover design by Richard Ogle/TW
Cover photography by Silas Manhood

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2017
Translation © Katarína Slivková, 2017

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Zodpovedná redaktorka Denisa Stareková

Prvé vydanie

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať,
ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom,
či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou,
alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-689-6

*Elimu,
ktorý si vytvára vlastné svety.*

Zaujímalo by ma, či zvuk môže stvoriť chlapca. Alebo či sa žena stane matkou, keď sa jej zdá, že počuje, ako za ňou plače bábätko.

Elizabeth Hugheyová
Otázky pre Emily

16.55

Joan už dlho čupí na špičkách bosých chodidiel a lemom sukne sa dotýka piesku. Cíti, že jej stehná to viac nevydržia, a tak sa rukou oprie o zem a sadne si.

Vtom ju čosi pichne a spod nohy si vytiahne malý umeľohmotný oštep, nie dlhší ako prst. Neprekvapí ju to. Podobné hračkárske zbrane často nachádza na miestach, kde by ich čakala najmenej.

„Stratil si oštep?“ spýta sa. „Alebo je to žezlo?“

Lincoln si ho od nej mlčky vezme. Očividne čakal na to, kedy si konečne sadne, lebo hneď sa jej pohodlne usadlaší na stehnách. Nemá na sebe ani zrnko piesku. Je veľmi čistotný. Práve preto na rozdiel od iných detí nerád maľuje prstami.

„Chceš nos, mami?“ vyhrkne.

„Jeden už mám.“

„Nechceš ďalší?“

„Prečo nie?“

Lincoln si z čela odhrnie tmavé kučery. Znova by ho bolo treba ostrihať. Naokolo sa vznášajú listy. Drevená

strecha, ktorú podopierajú drsné trámy, ich chráni pred slnkom, ale na sivom štrku za ňou sa na svetle mihocú tieňe stromov. Môže za to vietor, ktorý pomedzi ne šantí.

„Odkiaľ máš toľko nosov?“ opýta sa.

„Zo špeciálneho obchodu s nosmi.“

Joan sa zasmeje. Zakloní sa, podoprie sa rukami a prsty vnorí do piesku. Vzápätí si spod nechtov vyloví zopár zvlhnutých zrníčok. V Nálezisku dinosaurov je vždy vlhko a chladno, lebo tam nesvieti slnko. Hoci si zašpiňila sukňu a na sveter sa jej nalepilo zopár listov, je to jej najobľúbenejšia časť zoo. Leží mimo hlavných chodníkov, a keď sa tam chce človek dostať, musí prejsť okolo kolotoča, stodoly s domácimi zvieratami, kohútích klieťok a zalesnenej trávinatej plochy, ktorá je označená ako LESÍK. Väčšinou sú tam samé stromy a kamene. Pozdĺž úzkych chodníčkov vysypaných štrkom umiestnili iba zopár osamelých zvierat – napríklad supa, ktorý je z nejakého dôvodu v ohrade so zhrdzaveným pikapom, sovu, ktorá stále zazerá na svoju visiacu hračku, a moriaky divé, ktoré len sedia a nikdy sa nehýbu. Joan si nie je istá, či vôbec majú nohy. Napadlo jej, že možno skončili ako trofej nejakého poľovníka, ktorý si z nich vyrobil náhrdelník.

Páči sa jej, že lesík vyzerá netypicky a vždy tam niečo menia, aby prilákali návštevníkov. Najnovšie pomedzi stromy vedie lanová dráha, no ešte na nej nikoho nevidela. Pred niekoľkými rokmi tam deti lákali animatronicke dinosaury a raz bol jednou z atrakcií strašidelný chodník. V diaľke sa črtajú veľké balvany, drevené ploty a osamelá chatka. Ktovie, na čo kedysi slúžili. Z prázdnych betónových bazénikov možno v minulosti pili veľké

cicavce. Kde-tu sú náznaky, že sa tam pokúšali vybudovať náučný chodník, ale pôsobia dosť chaoticky – jeden strom napríklad označili nápisom SASAFRAS, kým dvadsať ďalších zostalo bez názvu.

„Niečo ti poviem,“ ozve sa Lincoln a chytí ju za koleno. „Vieš, čo by pomohlo Odinovi?“

Joan sa v poslednom čase veľa dozvedela o severských bohoch.

„Keby zašiel do optiky?“ nadhodí.

„Presne. Lebo potom by si už nemusel zakrývať oko.“

„Iba ak by sa mu to páčilo.“

„To hej,“ prisvedčí Lincoln.

Naokolo sa povalujú plastové postavičky: je tam Thor, Loki, Kapitán Amerika, Green Lantern a Iron Man. Momentálne mu učarovali superhrdinovia. V pieskovisku sa ukrývajú napodobeniny kostier. Hneď za nimi trčia stavce vyhynutého zvierata a vedľa je k dispozícii vedro s ošúchanými štetcami, aby ich mohli očistiť od piesku. Keď mal Lincoln tri roky, často sem chodievali a vyhraľovali dinosaurie kosti. Lenže teraz, po roku a dvoch mesiacoch, ho už archeológia prestala baviť.

Z pieskoviska si urobil Ostrov ticha, kde je uväznený Loki, Thorov podvodnícky brat. Kým jej neponúkol ďalší nos, vzduchom sa niesli zvuky veľkého boja – Thor sa snažil prinútiť Lokiho, aby sa priznal, že vytvoril ohnivého démona.

Po chvíli sa Lincoln nahne dopredu a pokračuje v začatej bitke.

„Zloduch sa zasmaje,“ začne komentovať, „ale Thor dostane nápad!“

Ak ho nestopne, do svojich príbehov o superhrdinoch sa niekedy zahľbi aj na niekoľko hodín. Joan má radšej tie, v ktorých si hrdinov vymýšľa. V jednom napríklad vystupuje Konič, zloduch, ktorý premieňa ľudí na kone. Proti nemu stojí Tátoš – ten ich zasa mení naspäť na ľudí. Tak to ide stále dookola.

Lincoln rozpráva za jednotlivé postavy rôznymi hlasmi. Joan ho vníma iba na pol ucha. Myšlienkami je inde. Ráno by sa okolo prechádzalo plno matiek s kočíkmi, no poobede sa to tu väčšinou vyprázdni. Z času na čas sem s Lincolnom zájde, keď ho vyberie zo škôlky – chodiajú buď do zoo, alebo do knižnice, do parkov, či do vedeckého múzea. Ak je to možné, v zoo ho vždy zavedie do lesíka. Počuť tu len svrčky či čosi, čo pripomína cvrlikanie, štebot vtákov a šušťanie listov, a nikde sa neozývajú ľudské hlasy – teda okrem Lincolnovho. Nacvičil si reč superhrdinov a vie ich skvelo napodobniť.

„Na opasku mal skrytú zbraň!“

„Jeho diabolský plán nevyšiel!“

Je taký vzrušený, až sa trasie. Thor poskakuje vzduchom a Lincoln skáče s ním. Joan sa zamýšľa nad tým, či má radosť z toho, že dobro víťazí nad zlom, alebo sa vyžíva v samotnej bitke. Možno by mu mala vysvetliť, že medzi oboma silami existuje zlatá stredná cesta, po ktorej sa usiluje kráčať väčšina ľudí. No vyzerá tak nadšene, že ho tým nechce zaťažovať.

„Vieš, čo sa stane potom, mami?“ spýta sa. „Keď ho Thor udrie?“

„Čo?“

Už sa naučila počúvať ho iba napoly a uvažovať o inom.

„Loki kontroloval Thorovi myseľ a po tom údere stratil schopnosti!“

„Fíha!“ zamrmle. „Ako sa to teda skončí?“

„Thor všetkých zachráni!“

Vzápätí pokračuje: „Lenže v meste je nový zloduch, páni!“ Joan si medzitým rozhybe prsty na nohách.

Spomenie si, že musí vymyslieť svadobný dar pre kamaráta Murrayho. Počula o niekom, kto maľuje psy, to by mohla byť dobrá voľba. Mala by tomu mužovi napísať e-mail a opýtať sa, či mu môže poslať objednávku. Umelca by však to slovo mohlo uraziť. Vtom jej napadne, že ráno chcela zavolať pratete. Kým je Loki pochovaný v piesku, má čas riešiť rovno dva problémy naraz. Napokon sa rozhodne, že jej radšej pošle opicu, ktorú Lincoln vyrobil v škôlke z papierovej tašky. Jeho výtvor ju určite poteší viac ako jej telefonát, hoci si uvedomuje, že je to od nej trochu sebecké, lebo nerada telefonuje a takto sa tomu vyhne. Vybaví si pratetin tekvicový dresing a zvyšky banánových čipsov v kuchynskej skrinke. Potom sa v myšlienkach vráti k Bruceovi Boxleitnerovi. Na základnej, keď sledovala seriál *Scarecrow and Mrs. King*, ním bola trochu posadnutá. Nedávno zistila, že všetky časti sú na internete, a tak ich začala pozerat' odznova. Hoci ho nakrútili v osemdesiatych rokoch minulého storočia, vystupujú v ňom špióni zo studenej vojny a herci majú otrasné účesy, je celkom fajn. Odrazu nemôže prísť na to, či sa Lee a Amanda pobozkali v závere druhej, alebo tretej série. Do konca druhej jej zostáva ešte šesť častí, ale môže ich preskočiť.

Nedáľeko zaťuká do stromu d'ateľ a Joan sa vráti do prítomnosti. Všimne si, že bradavica na Lincolnovej ruke

sa zväčšuje a vyzerá ako sasanka. Na štrku tancujú tiene. Lincoln sa v zápale hry zlovestne smeje a Joan si uvedomí, že tieto popoludnia, keď jej uprostred lesíka sedí na nohách, sú pre ňu vrcholom šťastia.

Vtom jej Thor spadne na nohu a jeho plastová hlava jej pristane na palci.

„Mami?“

„Áno?“

„Prečo Thor vo filme nemá prilbu?“

„Asi s ňou horšie vidí.“

„Nechce si chrániť hlavu?“

„Nosí ju iba niekedy. Závisí to od toho, akú má náladu.“

„Podľa mňa by si mal chrániť hlavu stále. Je nebezpečné bojovať bez prilby. Prečo má Kapitán Amerika podľa teba len kuklu? Tá mu veľmi nepomôže.“

Paula jeho reči o superhrdinoch nebavia – jej manžel by oveľa radšej preberal futbalové formácie a zostavy tímov NBA. Joan však neprekážajú. Kedysi zbožňovala seriály *Wonder Woman*, *Super Friends* či *Neuveriteľného Hulka*. Raz sa spýtala strýka: *Ak by proti sebe bojoval Superman a Hulk, kto by vybral? Nuž, zamyslel sa, aj keby Superman prebrával, ešte stále by mohol odletieť.* Bola to geniálna a jasná odpoveď.

„Kapitán Amerika má predsa štít,“ vysvetlí synovi. „Ten ho ochráni.“

„Lenže čo ak si ním nestihne zakryť hlavu?“

„Je veľmi rýchly.“

„Aj tak sa mi to nezdá,“ povie Lincoln pochybovačne.

„Vieš čo? Máš pravdu,“ uzná napokon. „Mal by nosiť prilbu.“

Zadnú stenu náleziska tvorí veľká umelá béžová skala. Joan počuje, že za ňou snorí akési malé zviera. Dúfa, že je to veвериčka a nie potkan, no radšej sa neobrátí.

Otvorí kabelku a pozrie sa na mobil. „O päť minút by sme mali ísť,“ oznámi.

Lincoln ju ignoruje ako vždy, keď vyhlási, že treba odložiť hračky.

„Doktor Doom nosí masku stále?“

„Počul si ma?“ opýta sa.

„Áno.“

„Čo som hovorila?“

„Že o chvíľu odchádzame.“

„Dobre,“ poznamená. „Áno, Doktor Doom nosí masku stále, lebo má šrámy.“

„Prečo ich má?“

„Pretože mu zostali na tvári po nevydarenom laboratórnom experimente.“

„Prečo pre ne nosí masku?“

„Chce ich zakryť, lebo si myslí, že sú škaredé.“

„A prečo si myslí, že sú škaredé?“

Joan sleduje, ako na zemi pristáva oranžový list. „No, vyzerá s nimi inak,“ odvetí. „Ľudia sa niekedy nechcú líšiť od ostatných.“

„Podľa mňa nie sú škaredé.“

Kým rozpráva, spoza lesíka k nim doľahne rachot – najprv zaznie iba krátko, ale potom sa ešte niekoľkokrát zopakuje. Pripomína to ohňostroj či praskanie balónov. Joan si predstavuje, čo by mohlo v zoo vybuchovať. Možno to súvisí s oslavami Halloweenu. Všade okrem lesíka sú rozvešané svetielka, ktorými ozdobili najobľúbenejšie chod-

níky. Že by to nevydržal transformátor? Alebo tam niekto narába so zbíjačkou?

Nato sa ozve ďalšia rana a po nej nasledujú ešte dve. Balóny by tak hlasno nepraskali a zvuk zbíjačky je zasa pravidelnejší.

Vtáky stíchnu, no listy padajú ďalej.

Lincolna to však netrápi.

„Môžem si z Batmana spraviť Doktora Dooma?“ opýta sa. „Aj on má čierne oblečenie. Vyrobiš mu potom masku?“

„Jasné.“

„Z čoho?“

„Z alobalu.“

Na streche pieskoviska zaškrabocú pazúriky veveričky, ktorá preskočí na strom.

„A z čoho urobíš rámy?“ vyzvedá Lincoln.

Nechápavo sa naňho pozrie.

„Rámy?“ zopakuje.

Jej syn pritaká. Joan zamyslene kývne hlavou a v duchu si prehráva ich predchádzajúci rozhovor. Snaží sa prísť na to, odkiaľ vzal to slovo. Rada skúma, čo sa deje v zákutiach jeho mozgu. Netušila, že materstvo pre ňu bude mať také čaro. Lincolnova myseľ si vytvára vlastné svety. Je zložitá a jedinečná. Neraz sa stane, že ešte aj zo spánku kričí rôzne vety. Hoci do tej vnútornej mašinerie miestami možno nahliadnuť, nikdy ju neodhalí celú a práve to ju tak fascinuje. Jej syn je samostatná a autentická bytosť rovnako ako ona.

Rámy. Napokon tú záhadu vyrieši.

„Myslíš tie na jeho tvári?“ spýta sa.

„Áno, tie, ktoré sú podľa neho škaredé.“

Zasmeje sa. „Hovorila som šrámy. Šrám je to isté čo jazva. Aj ocko ich má na ramene, lebo keď bol malý, obaril sa. Ja mám zasa jeden na kolene, na ktoré som spadla.“

„Aha,“ povie zahanbene a vzápätí sa aj on zasmeje. „Takže rámy podľa neho nie sú škaredé.“

„Fakt neviem, čo si o nich Doktor Doom myslí.“

„No na tvári ich nemá.“

„Nie. Tam má šrámy.“

Joan zbystrí sluch. Popritom rozmýšľa, či to synovi nemala vysvetliť ohľaduplnejšie a či to, čo počula, nemôžu byť výstrely. Nezdá sa jej to pravdepodobné. Keby ktosi strieľal, hádam by nasledovali výkriky alebo by už nakoľo hučali sirény, prípadne by im to niekto oznámil cez reproduktor.

Lenže nič z toho sa nedialo.

To má z tých bitiek.

Skontroluje si mobil. Zoologickú záhradu o pár minút zatvárajú a je možné, že v lesíku ich prehliadnu. Neraz si predstavovala, aké by to bolo, keby v zoo stanovali alebo sa tu vzadu naschvál skryli a o polnoci šli potme k zvieratám. Napísali o tom už nejednu detskú knižku. Samozrejme, je to absurdné. Určite tam sú ochrankári, hoci je pravda, že doteraz nijakého nevidela.

Radšej by sa mali pohnúť.

„Musíme ísť, zlatko,“ povie a zdvihne ho na nohy. Lincoln sa nechotne postaví. Chcela, aby si vzal vestu, ale prisahal, že mu nie je zima, a tak mu dovolila nechať ju v aute.

„Máme ešte trošku času?“ opýta sa.

Joan sa postaví a navlečie si sandále. Práve pre to, akú obuv si zvolila, nemala právo nútiť ho, aby si zobral vestu.

„Nie. Je skoro pol šiestej. O chvíľku zatvárajú. Mrzí ma to, no musíme sa poponáhľať, inak nás tu zamknú.“

Tá myšlienka ju zrazu začne znervózňovať. Mali sa zdvihnúť skôr – ešte ich čaká dlhá cesta. Najprv musia prejsť cez celý lesík a potom ešte okolo veľkého detského ihriska. Majú čo robiť, aby to stihli.

„Nemôžeme sa zastaviť na ihrisku a ísť cez most?“ spýta sa Lincoln.

„Dnes nie. Môžeme tam zájsť zajtra.“

Prikývne a z pieskoviska vykročí na riedky trávnik. Nerád porušuje pravidlá. Ak ľudia zo zoo povedia, že je čas ísť domov, tak pôjde.

„Môžeš ma obuť? A dáš mojich chlapcov do kabelky?“

Joan sa zohne, z nôh mu otrásie piesok, potom mu na biele prsty natiahne ponožky a cez široké kratučké chodidlá ich vysúka až po členky. Vzápätí rozlepí suché zipsy na botaskách a vtom zbadá, že neďaleko pristál kardinál červený. Zvieratá sa ich tu vôbec neboja. Niekedy zazrie len zopár desiatok centimetrov od nich krdel' vrabcov, skupinku čipmankov alebo veveríc, ktoré sledujú boj Lincolnových superhrdinov.

Napokon hodí jeho plastové figúrky do kabelky.

„Hotovo!“ vyhlási.

17.23

Joan očami preletí pieskovisko, aby sa uistila, či nezabudla nejakú figúrku. Potom chytí Lincolna za ruku a vykročia po chodníku, ktorý vedie von z lesíka. Je zvedavá, kedy si zmyslí, že ho má pustiť, ale zatiaľ sú obaja spokojní. Po necelých dvadsiatich krokoch sa za stromami začne črtať otvorený priestor – Nálezisko dinosaurov nie je až tak v ústraní, ako sa zdá. Pred výbehom pre vydry šplechoce vodopád.

Vydry patria k ich obľúbeným zvieratám a ako jedny z mála dokážu Lincolna odpútať od jeho príbehov. Dve tunajšie žijú vo veľkom výbehu podobnom jaskyni, z ktorej trčia napodobeniny skál. Do sýtosti sa tam môžu hádzať do zelenkastého jazierka za širokou sklenenou stenou. Skaly čnejú ponad chodník a zhora sa leje vodopád, ktorý dopadá do rybníka s korytnačkami plného lekien, trstia a stebiel s purpurovými kvetmi. Drevený chodník, ktorý sa vinie ponad rybník, jej vždy pripadal ako najkrajšia časť lesíka, no teraz vyzerá pusto.